

NINO MIER GALLERY

NEW YORK | BRUSSELS

Albert Irvin

Albert Irvin: Early Work from the '60s

Brussels

October 24 – December 20, 2025

Albert Irvin was a thoroughly urban painter. Throughout his life, he remained inseparable from his beloved London. Until he died in 2015, he tirelessly walked the streets and rode public transport to stay connected to the city's pulse. This enduring love affair profoundly shaped his career. Many of his works were titled after London streets and locations, and he approached the canvas with the same logic as he approached the city: size and borders were constraints, like walls and roadblocks, that directed movement. He often drew parallels between the sweep of his brush across a canvas and the way he wandered, or even waltzed, through life.

For Irvin, paint substance and brush movement were the means to capture daily experience in its fullest sense. He described the painted surface, the "active area", as a human context, an analogue for living, moving, and loving in the world. Painting, to him, was a way of channeling life's force, of expressing the richness of being human with all its emotions. Above all, paintings should convey feeling. For Irvin, art had to communicate life's astonishing energy, and nothing mattered more than using his work to embody a deeply compassionate humanity.

This conviction, that paintings are vessels for emotion, guided his transition from figurative to abstract art. In 1956, Irvin encountered the Modern Art in the United States exhibition at the Tate Gallery (now Tate Britain). "*It was like a bomb going off*", he later recalled. Seeing works by Jackson Pollock, Mark Rothko, Willem de Kooning, Clyfford Still, and Barnett Newman convinced him that the true challenge of his generation was to paint truths about reality without depicting objects, to create a vision of the world without relying on imitation. Dispensing with representation made room for authentic emotion to become central. The bold energy and confidence of the American Abstract Expressionists gave Irvin the final push to abandon figurative scenes of working-class life and embrace abstraction: "*It's possible to say what it felt like to be a human being without having to paint noses and feet.*"

Music was another crucial influence on Irvin's practice. He wanted his paintings, like music, to embody a pure and direct experience. Just as music needs no explanation, his art should resonate immediately. "*The abstract can take a line, isolate it, or repeat it differently to reveal its strength, like Beethoven with just a few notes in his Fifth Symphony,*" he said, "*As with the opening bars of a symphony, you don't ask yourself, 'What's that supposed to be?' It just is.*" Throughout his career, Irvin sought to achieve this same immediacy in his paintings.

The works in *Early Work from the '60s* capture a decisive moment in Irvin's career, when he had fully immersed himself in abstraction but was still working with oil paint. He switched permanently to acrylics in 1974, while teaching at Goldsmiths, yet the works on view here are predominantly in oil. Nino Mier Gallery is delighted to present these rarely seen works from such a pivotal period. In works like *Place*, 1965 and *Nexus*, 1966, the lingering memories of Irvin's service as a navigator in the Royal Air Force during World War II are still present. The aerial maps and views he studied during the war echo in his structured fields of color. His palette in the early 1960s, infused with red

NINO MIER GALLERY

NEW YORK | BRUSSELS

(always his favorite), earthy browns, and khaki, directly reflects these wartime experiences. In postwar Britain, Irvin's bold embrace of reds stood out against the muted palettes of his contemporaries, where earthy tones and restraint were the norm at the time. Far from decorative, his use of the color was immersive and emotionally charged, echoing the intensity of Abstract Expressionism while asserting a radical new energy in British painting. Yet even here, he was intuitively seeking harmony and complementarity in his colors.

Irvin's color palette grew richer as paint manufacturers brought out new pigments. Inspired by his love of Henri Matisse he began experimenting with paper cut-out shapes to play with these fresh, vibrant colors. From then on, his contrasts radiated a life-affirming optimism. For Irvin, colors were never neutral, they were emotional states, active agents shaping the mood of a painting. If painting could be seen as a language, colors were his verbs, the elements that propelled the viewer through the work. Every hue was a deliberate choice. While Irvin liked to claim that his paintings should "*look like they only took me five minutes to make*", in reality, he worked slowly and deliberately, weighing every decision.

That restlessness, the drive to inject energy and motion into his canvases, was essential to Irvin. London's fast rhythm mirrored his own high-spirited, exploratory nature, one he shared with his wife, Betty, whom he met at art school at the age of 18. Together they nurtured a lifelong passion for music, theatre, dance, and literature, a source of inspiration that continued to ignite his energy throughout his life. His paintings radiate that vitality, bursting with the energy he hoped to transmit to his viewers. He sought not only to depict movement but to provoke an instinctual, almost physical response in his audience. For Irvin, abstraction was the perfect vehicle to express the emotional dynamics of existence. Collectively, his works evoke the clamor of urban life while hinting at inner struggles. His signature marks stand as the truest record of his presence in paint, a testament to the spirited, joyful, and profoundly generous human being that Albert Irvin was.

Albert Irvin (1922–2015, lived and worked in London, UK) studied at Northampton School of Art and later at Goldsmiths College, London, where he also taught from 1962 to 1983. Irvin held solo exhibitions at 57 Gallery, London; Gimpel Fils, London; and had a major retrospective at the Serpentine Gallery, London. His work featured in group shows nationally and internationally and is held in collections including Tate, the Royal Collection, the British Council, the Royal Academy and the Victoria and Albert Museum. He received numerous honours, including an Arts Council Travel Award in 1968, an Arts Council Major Award, and was elected a Royal Academician in 1998. In 2013 he was named an Officer of the Order of the British Empire for his contributions to British art.

NINO MIER GALLERY

NEW YORK | BRUSSELS

FR

Albert Irvin était un peintre résolument urbain, indissociable de son Londres bien-aimé. Jusqu'à sa disparition en 2015, il arpentait sans relâche les rues de la ville et empruntait les transports en commun pour rester connecté au pouls vibrant de la métropole. Cette relation passionnée avec Londres a profondément façonné sa carrière. Nombre de ses œuvres portent les noms des rues et lieux londoniens, et il abordait la toile avec la même logique qu'il appliquait à la ville : les dimensions et les bordures étaient des contraintes, semblables à des murs ou des obstacles, qui guidaient le mouvement. Il établissait souvent un parallèle entre le geste ample de son pinceau sur la toile et la manière dont il errait, ou même valsait, à travers la vie.

Pour Irvin, la matière de la peinture et le mouvement du pinceau étaient les moyens de saisir l'expérience quotidienne dans toute sa plénitude. Il décrivait la surface peinte, l'« espace actif », comme un contexte humain, une analogie du vivre, du mouvement et de l'amour dans le monde. Peindre, pour lui, était une façon de canaliser la force vitale, d'exprimer la richesse de l'existence humaine avec toutes ses émotions. Par-dessus tout, les tableaux devaient transmettre du sentiment. Pour Irvin, l'art devait communiquer l'énergie stupéfiante de la vie, et rien ne comptait davantage que d'utiliser son œuvre pour incarner une humanité profondément compatissante.

Cette conviction que les tableaux sont des réceptacles d'émotion a guidé sa transition de l'art figuratif à l'abstraction. En 1956, Irvin découvre l'exposition *Modern Art in the United States* à la Tate Gallery (aujourd'hui Tate Britain). « *Ce fut comme une bombe qui explosait* », confia-t-il plus tard. La découverte des œuvres de Jackson Pollock, Mark Rothko, Willem de Kooning, Clyfford Still et Barnett Newman le convainquit que le véritable défi de sa génération était de peindre des vérités sur la réalité sans représenter d'objets, de créer une vision du monde sans recourir à l'imitation. Abandonner la représentation permit à l'émotion authentique de devenir centrale. L'énergie audacieuse et la confiance des expressionnistes abstraits américains donnèrent à Irvin l'élan final pour délaisser les scènes figuratives de la vie ouvrière et embrasser l'abstraction : « *Il est possible d'exprimer ce que l'on ressent en tant qu'être humain sans avoir à peindre des nez ou des pieds.* »

La musique fut une autre influence cruciale sur sa pratique. Il souhaitait que ses peintures, comme la musique, incarnent une expérience pure et immédiate. Tout comme la musique n'exige pas d'explication, son art devait résonner instantanément. « *L'abstrait peut prendre une ligne, l'isoler ou la répéter différemment pour révéler sa force, comme Beethoven avec quelques notes dans sa Cinquième Symphonie* », disait-il. « *Comme pour les premières mesures d'une symphonie, on ne se demande pas : 'Qu'est-ce que cela représente ?' Cela est, tout simplement.* » Tout au long de sa carrière, Irvin aspira à cette même immédiateté dans ses tableaux.

Les œuvres de *Albert Irvin: Early Work from the '60s* capturent un moment décisif de la carrière d'Irvin, lorsqu'il s'était pleinement immergé dans l'abstraction tout en travaillant encore à l'huile. Il passa définitivement à l'acrylique en 1974, alors qu'il enseignait à Goldsmiths, mais les œuvres exposées ici sont principalement réalisées à l'huile. Nino Mier Gallery est ravie de présenter ces œuvres rarement vues, issues d'une période charnière. Dans des pièces comme *Place*, 1965 et *Nexus*, 1966, les souvenirs persistants du service d'Irvin comme navigateur dans la Royal Air Force pendant la Seconde Guerre mondiale sont encore perceptibles. Les cartes aériennes et les vues

NINO MIER GALLERY

NEW YORK | BRUSSELS

qu'il étudiait alors résonnent dans ses champs de couleur structurés. Sa palette des années '60, imprégnée de rouge (sa couleur favorite), de bruns terreux et de kaki, reflète directement ces expériences de guerre. Dans la Grande-Bretagne d'après-guerre, l'adoption audacieuse du rouge par Irvin tranchait avec les palettes feutrées de ses contemporains, où les tons terreux et la retenue dominaient. Loin d'être décoratif, son usage de la couleur était immersif et chargé d'émotion, faisant écho à l'intensité de l'expressionnisme abstrait tout en affirmant une nouvelle énergie radicale dans la peinture britannique. Pourtant, même ici, il recherchait intuitivement l'harmonie et la complémentarité dans ses couleurs.

La palette d'Irvin s'enrichit à mesure que les fabricants de peinture introduisaient de nouveaux pigments. Inspiré par son admiration pour Henri Matisse, il commença à expérimenter avec des formes découpées dans du papier pour jouer avec ces couleurs vives et fraîches. Dès lors, ses contrastes irradiaient un optimisme affirmant la vie. Pour Irvin, les couleurs n'étaient jamais neutres ; elles étaient des états émotionnels, des agents actifs qui façonnaient l'âme d'un tableau. Si la peinture était un langage, les couleurs étaient ses verbes, les éléments qui propulsaient le spectateur à travers l'œuvre. Chaque teinte était un choix délibéré. Bien qu'Irvin aimât prétendre que ses tableaux devaient « sembler avoir été réalisés en cinq minutes », en réalité, il travaillait lentement et avec soin, pesant chaque décision.

Cette énergie bouillonnante, cette quête d'insuffler mouvement et vitalité à ses toiles, était essentielle pour Irvin. Le rythme effréné de Londres reflétait sa propre nature exploratrice et pleine d'entrain, qu'il partageait avec sa femme Betty, rencontrée à l'école d'art à l'âge de 18 ans. Ensemble, ils nourrirent une passion durable pour la musique, le théâtre, la danse et la littérature, sources d'inspiration qui continuèrent d'alimenter son énergie tout au long de sa vie. Ses tableaux rayonnent de cette vitalité, débordant de l'énergie qu'il souhaitait transmettre à ses spectateurs. Il ne cherchait pas seulement à représenter le mouvement, mais à provoquer une réponse instinctive, presque physique, chez son public. Pour Irvin, l'abstraction était le véhicule idéal pour exprimer les dynamiques émotionnelles de l'existence. Ensemble, ses œuvres évoquent le tumulte de la vie urbaine tout en suggérant des luttes intérieures. Ses marques distinctives demeurent le témoignage le plus authentique de sa présence dans la peinture, un hommage à l'être humain vibrant, joyeux et profondément généreux qu'était Albert Irvin.

Albert Irvin (1922–2015, a vécu et travaillé à Londres, Royaume-Uni) a étudié à la Northampton School of Art, puis à Goldsmiths College, à Londres, où il a également enseigné de 1962 à 1983. Irvin a organisé des expositions individuelles à la 57 Gallery, à Londres, à Gimpel Fils, à Londres, et a bénéficié d'une grande rétrospective à la Serpentine Gallery, à Londres. Ses œuvres ont été présentées dans des expositions collectives au niveau national et international et figurent dans des collections prestigieuses telles que la Tate, la Royal Collection, le British Council, la Royal Academy et le Victoria and Albert Museum. Il a reçu de nombreuses distinctions, notamment une bourse de voyage de l'Arts Council en 1968, un prix majeur de l'Arts Council, et a été élu membre de la Royal Academy en 1998. En 2013, il a été nommé Officier de l'Ordre de l'Empire britannique pour ses contributions à l'art britannique.

NINO MIER GALLERY

NEW YORK | BRUSSELS

NL

Albert Irvin was een uitgesproken stedelijke schilder, onlosmakelijk verbonden met zijn geliefde Londen. Tot aan zijn overlijden in 2015 doorkruiste hij onvermoeibaar de straten van de stad en maakte hij gebruik van het openbaar vervoer om de polsslag van zijn stad te blijven voelen. Deze innige band met Londen vormde de kern van zijn carrière. Veel van zijn werken dragen de namen van Londense straten en locaties, en hij benaderde zijn werk met dezelfde logica als zijn wandelingen in de stad zelf: afmetingen en randen van zijn canvas waren beperkingen op dezelfde manier als muren en wegblokkades zijn beweegruimte afbakenden. Hij trok vaak parallellen tussen de penseelstreken over zijn canvas en de manier waarop hij door het leven dwaalde, of zelfs danste.

Voor Irvin waren de substantie van verf en de beweging van het penseel de middelen om het dagelijks leven in al zijn volheid vast te leggen. Hij beschreef het geschilderde oppervlak, het “actieve gebied”, als een menselijke context, een analogie voor leven, bewegen en liefhebben in de wereld. Schilderen was voor hem een manier om de kracht van het leven te kanaliseren en de rijkdom van het mens-zijn met al zijn emoties uit te drukken. Bovenal moesten schilderijen gevoel overbrengen. Voor Irvin was kunst bedoeld om de verbluffende energie van het leven te communiceren, en niets was belangrijker dan zijn werk te gebruiken om een diep mededogende menselijkheid te belichamen.

Deze overtuiging, dat schilderijen vaten vol emotie zijn, beïnvloedde zijn overgang van figuratieve naar abstracte kunst. In 1956 zag Irvin de tentoonstelling *Modern Art in the United States* in de Tate Gallery (nu Tate Britain). “*Het was alsof er een bom ontplofte*,” herinnerde hij zich later. Het zien van werken van Jackson Pollock, Mark Rothko, Willem de Kooning, Clyfford Still en Barnett Newman overtuigde hem ervan dat de echte uitdaging van zijn generatie was om waarheden over de realiteit te schilderen zonder objecten af te beelden, om een visie van de wereld te creëren zonder te steunen op nabootsing. Het loslaten van representatie maakte ruimte voor authentieke emotie als middelpunt in zijn werk. De gedurfde energie en het zelfvertrouwen van de Amerikaanse abstract expressionisten gaven Irvin de doorslag om zijn figuratieve scènes uit arbeiderslevens achter zich te laten en abstractie te omarmen: “*Het is mogelijk om uit te drukken hoe het voelt om mens te zijn zonder neuzen en voeten te hoeven schilderen.*”

Muziek was een andere cruciale invloed op Irvins oeuvre. Hij wilde dat zijn schilderijen, net als muziek, een pure en directe ervaring belichaamden. Net zoals muziek geen uitleg behoeft, moest zijn kunst onmiddellijk resoneren. “*Het abstracte kan een lijn nemen, die isoleren of ergens herhalen om zijn kracht te onthullen, zoals Beethoven dat kon met slechts een paar noten in zijn Vijfde Symfonie*,” zei hij. “*Zoals bij de openingsmaten van een symfonie vraag je je niet af: ‘Wat moet dat voorstellen?’ Het is er gewoon.*” Gedurende zijn carrière streefde Irvin naar deze zelfde directheid in zijn schilderijen.

De werken in *Albert Irvin: Early Work from the '60s* tonen een beslissend moment in Irvins carrière, toen hij zich net volledig had ondergedompeld in abstractie, maar wel nog met olieverf werkte. In 1974 stapte hij definitief over op acrylverf, terwijl hij lesgaf aan Goldsmiths, maar de hier getoonde werken zijn voornamelijk in olieverf. Nino Mier Gallery is verheugd om deze zelden getoonde

NINO MIER GALLERY

NEW YORK | BRUSSELS

werken uit een cruciale periode te presenteren. In stukken zoals *Place*, 1965 en *Nexus*, 1966 zijn nog sporen van Irvins legerdienst als navigator bij de Royal Air Force tijdens de Tweede Wereldoorlog zichtbaar. De luchtfoto's en kaarten die hij toen bestudeerde, echoën in zijn gestructureerde kleurvelden. Zijn palet in de vroege jaren '60, doordrenkt met rood (altijd zijn favoriet), aardse bruinen en kaki, weerspiegelt direct deze oorlogservaringen. In het naoorlogse Groot-Brittannië viel Irvins gedurfde gebruik van rood op tegen de gedempte kleurpaletten van zijn tijdgenoten, waar meer aardse tonen en terughoudendheid nog de norm waren. Verre van decoratief, was zijn gebruik van kleur meeslepend en emotioneel geladen, een echo van de intensiteit van het abstract expressionisme, terwijl het een radicale nieuwe energie in de Britse schilderkunst bracht. Toch zocht hij zelfs hier intuïtief naar harmonie en complementariteit in zijn kleuren.

Irvins kleurenpalet werd rijker naarmate verffabrikanten nieuwe pigmenten introduceerden. Geïnspireerd door zijn liefde voor Henri Matisse begon hij te experimenteren met uitgeknipte papieren vormen om te spelen met deze frisse, levendige kleuren. Vanaf dat moment straalden zijn contrasten een levensbevestigend optimisme uit. Voor Irvin waren kleuren nooit neutraal; ze waren emotionele toestanden, actieve krachten die de stemming van een schilderij vormden. Als schilderen een taal was, waren kleuren zijn werkwoorden, de elementen die de kijker door het werk leidden. Elke tint was een bewuste keuze. Hoewel Irvin graag beweerde dat zijn schilderijen eruit moesten zien alsof ze “in vijf minuten gemaakt waren”, werkte hij in werkelijkheid langzaam en weloverwogen, waarbij hij elke beslissing zorgvuldig afwoog.

Die rusteloosheid, de drang om energie en beweging in zijn doeken te injecteren, was essentieel voor Irvin. De snelle cadans van Londen weerspiegelde zijn eigen bruisende, onderzoekende aard, die hij deelde met zijn vrouw Betty, die hij op zijn achttiende ontmoette op de kunstacademie. Samen koesterden ze een levenslange passie voor muziek, theater, dans en literatuur, een bron van inspiratie die zijn energie bleef aanwakkeren. Zijn schilderijen stralen die vitaliteit uit, bruisend van de energie die hij hoopte over te brengen op zijn publiek. Hij wilde niet alleen beweging afbeelden, maar een instinctieve, bijna fysieke reactie bij zijn toeschouwers oproepen. Voor Irvin was abstractie het perfecte middel om de emotionele dynamiek van het bestaan uit te drukken. Samen roepen zijn werken de bruisende sfeer van het stedelijke leven op, terwijl ze hintten naar innerlijke strijd. Zijn kenmerkende penseelstreken vormen het meest authentieke verslag van zijn aanwezigheid in verf, een getuigenis van de sprankelende, vreugdevolle en diep genereuze mens die Albert Irvin was.

Albert Irvin (1922–2015, woonde en werkte in Londen, VK) studeerde aan de Northampton School of Art en later aan Goldsmiths College, Londen, waar hij van 1962 tot 1983 ook les gaf. Irvin had solotentoonstellingen bij onder meer 57 Gallery, Londen; Gimpel Fils, Londen; en had een grote overzichtstentoonstelling in de Serpentine Gallery, Londen. Zijn werk was te zien in groepstentoonstellingen nationaal en internationaal en is opgenomen in collecties zoals die van Tate, de Royal Collection, de British Council, de Royal Academy en het Victoria and Albert Museum. Hij ontving talloze onderscheidingen, waaronder een Arts Council Travel Award in 1968, een Arts Council Major Award, en werd in 1998 verkozen tot Royal Academician. In 2013 werd hij benoemd tot Officier in de Orde van het Britse Rijk voor zijn bijdragen aan de Britse kunst.